

สร้างวัด...ต้องช่วยกันหลายฝ่าย และหลายคน

หลังจากได้ที่ดินมาสร้างวัดแล้ว งานที่คุณยายต้องหนักใจเรื่องต่อไป คือใครจะเป็นหัวแรงใหญ่ในการดำเนินการก่อสร้าง สำหรับหลวงพ่อของเรา คุณยายต้องการให้ท่านศึกษาธรรมปฏิบัติในเรื่องวิชาธรรมกายชั้นสูงที่ละเอียดยิ่งขึ้น ต้องการถ่ายทอดความรู้ทั้งสิ้นที่คุณยายศึกษาไว้จากหลวงพ่อด้านนั้นๆ ต่อจากนั้นหลวงพ่อก็ได้ศึกษาค้นคว้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วยตนเองต่อไป หากให้ท่านไป “เดินแรงเดินกา” คุมงานก่อสร้างซึ่งเป็นงานที่ต้องวุ่นวายกับผู้คนต่างๆ ในโลก ซึ่งถือกันว่าเป็น “งานหยาบ” คืองานที่ทำให้ใจไปเกาะเกี่ยวกับอารมณ์ต่างๆ นอกตัว จิตจะไม่ละเอียด คือไม่มีคุณภาพดีพอจะใช้เป็นภาชนะรองรับธรรมปฏิบัติชั้นสูง พุดย่างๆ คือ สมาธิจิตจะไม่มีการสั่งให้รู้เห็นธรรมที่ประณีต เหมือนแวนที่เข็ดฝุ่นละอองไม่สะอาด จะส่องมองอะไรก็เห็นได้ไม่ชัดเจน คุณยายจึงจำเป็นต้องหาคนอื่นมาให้เป็นกำลังใหญ่ คุมการสร้างวัดแทน คนที่คุณยายและหมู่คณะของเราเห็นว่าเหมาะสมที่สุดก็คือ “หลวงพ่อดัตตชีโว”

หลวงพ่อตัตตชีโว ขณะนั้นมีอาชีพเป็นนักธุรกิจ (ปี ๒๕๑๒) มีอายุแก่กว่าหลวงพ่อรัญมขโยประมาณ ๓-๔ ปี กำลังเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ร่างกายแข็งแรงล่ำสัน เป็นคนเปิดเผย พูดจาโผงผางตรงไปตรงมา จิตใจ โอบอ้อมอารี มีความเมตตา เห็นอกเห็นใจผู้คนทั่วไปเป็นอัธยาศัยประจำตัว ใครเห็นหรืออยู่ใกล้ได้คบหาสมาคมด้วย จะเกิดความอบอุ่นใจ รู้สึกปลอดภัย ว่ามีคนที่สามารถเป็นที่พึ่งได้อยู่ด้วย

สำหรับหลวงพ่อรัญมขโย ข้าพเจ้ารู้สึกต่อท่านว่าท่านเป็นคนงาม มาก ท่านงามชนิดที่เห็นแล้วเหมาะสำหรับเกิดทุนไว้เป็นของมีค่าควร บูชา เห็นแล้วใจคอสงบสบาย ความกังวลมีมาจากเรื่องใดที่ไหน พอ มองเห็นใบหน้าท่าน ความรู้สึกเหล่านั้นหรือความทุกข์ร้อนอื่น ๆ ไม่รู้ หายไปไหนหมด ยิ่งเวลาฟังคำพูดที่ท่านทักทายหรือสั่งสอน จะรู้สึก เหมือนไม่เคยมีทุกข์ร้อนอะไรมาก่อนเลย เอือกเหินเบิกบาน คิดอยาก ประกอบแต่กุศลกรรม เห็นท่านแล้วอยากให้ท่านพบแต่ความสบายใจ สิ่งใดที่ท่านปรารถนาถ้าอยู่ในวิสัย เป็นต้องแสวงหาให้จนสุดกำลัง ความสามารถ เรียกว่า พบท่านแล้วมีแต่คิด “อยากจะให้” เวลาไม่ได้ พบ ยามใดที่ระลึกถึงก็จะระลึกถึงเหมือนท่านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เวลา มีภัยอันตราย นึกให้บารมีท่านมาคุ้มครอง เวลาท้อแท้ก็นึกเอาท่านมา เป็น ตัวอย่างการสร้างบารมี ส่วนความงามในใจของท่าน ไม่ว่าจะเป็นคุณธรรม ข้อใด ความเมตตา กรุณา ความกตัญญูกตเวที ความเสียสละ ความอดทน ความเพียร ฯลฯ รำพันเท่าใดไม่มีวันจบ เราทุกคนย่อมซาบซึ้งด้วยใจ ของตนเองเป็นอย่างดี

ส่วนคุณยายเล่า บุคลิกของท่านที่ข้าพเจ้าสัมผัสรู้จักคือ ถ้าอยู่ ต่อหน้าท่าน สายตาที่ท่านมองเราเหมือนมองทะลุผ่านเข้าไปในใจจนหมด เราจะรู้สึกว่าเรามีความลับอะไรไม่ได้ ท่านรู้หมด คนไม่บริสุทธิ์ ไม่มีศีล

ไม่มีคุณธรรม ไม่ใคร่กล้าเข้าใกล้ท่าน เพราะจะรู้สึกหวาดหวั่น ใครก็ตามเมื่อได้พูดคุยหรืออยู่ใกล้คุณยายแล้ว จะเห็นอุปสรรคเป็นเรื่องเล็ก กล้าทำความดีไปทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเนกขัมมบารมี คุณยายมีพลังเรื่องนี้เป็นพิเศษ เราจะรู้สึกปรารถนาประพาศิพรหมจรรย์ตามอย่างท่านทันที ทั้งที่เวลาอยู่ตามลำพังใจคอเราอ่อนไหวโลเลอยู่เสมอ

คุณยายมักสอนลูกศิษย์ให้มีเมตตากรุณาได้ แต่ให้ดูพอสมควร ถ้ามากเกินไปจะ “ตกเหว” คือต้องทุกข์ยากเสียเอง แต่เจตนาที่อยู่เบื้องหลังการกระทำที่คุณยายมีต่อลูกศิษย์ของท่านนั้น ไม่ใช่เพียงแค่วินาที แต่ข้ามภพข้ามชาติกันไป ใครมีทุกข์ร้อนท่านจะช่วยถึงที่สุด ช่วยทางภายนอกได้ก็ช่วย ช่วยทางสมาธิได้ก็ช่วย บางทีช่วยต่อไปจนถึงวงศาคณาญาติของเหล่าศิษย์ มีหลักฐานจากคำพูดของท่านเรื่องความเมตตาว่า

“ยายจะเรียกบุญใหญ่ บุญละเอียด ให้มาเป็นสมบัติ ให้เขากิน เขาใช้กันให้พอ ให้มีสมบัติเลี้ยงเขาให้อิ่ม อยากใช้เท่าไรใช้ อยากกินเท่าไรกิน จะกินเท่าไรไม่ว่า ยายไม่สะเทือน ขอแต่อย่าทำเลอะเทอะสกปรก ยายไม่ชอบ ใครทำจะต้องถูกบ่น เรื่องความสะอาดนี้ยายต้องวางกฎเกณฑ์ เพราะเห็นตัวอย่างข้อเสียหายที่อื่นมามากแล้ว วัดของเราต้องแก้ไขกันให้เรียบร้อย ยายจะตามสมบัติมาให้”

เมื่อตัดสินใจกันว่าหลวงพ่อดัตตชีโฆมีความเหมาะสมยิ่งกว่าใคร ๆ ในหมู่คณะ คุณยายจึงขอร้องให้ลาออกจากการประกอบอาชีพ เป็นที่น่าชมเชยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งในการสร้างบารมี หลวงพ่อดัตตชะของเราท่านยินยอมวางมือจากธุรกิจ ยอมเสียสละรายได้ที่มีมากมายมาทำงานที่ไม่มีรายได้ตอบแทนเลยแม้แต่สตางค์เดียว อพยพย้ายที่อยู่ไปปักหลักอยู่กลางท้องทุ่งนาอันเว้งว่างเพียงลำพังผู้เดียวเพื่อสร้างวัด

คุณยายมีเงินให้หลวงพ่อตัดศิ่วสร้างวัดเป็นครั้งแรกเพียง ๓,๒๐๐ บาท แต่คุณยายก็ไม่ย่อท้อ ท่านเรียกบุญละเอียดยากเข้า ๆ ผู้คนก็ทยอยกันมาทำบุญ มาด้วยตนเองบ้าง ส่งมาทางธนาถิติบ้าง ระยะนั้นการก่อสร้างวัด คือการขุดคุ้ยน้ำรอบบริเวณเพื่อให้เป็นขอบเขต ต่างออกมาจากนาแปลงอื่นด้วย เพราะไม่มีเงินทำรั้ววัดในเวลานั้นด้วย ค่าแรงงานในปี ๒๕๑๓ ก่อนข้างถูก แรงงานผู้หญิงไม่ถึงวันละ ๑๐ บาท ถ้าเป็นผู้ชายก็ประมาณ ๑๒-๑๕ บาท มีชาวบ้านประมาณ ๕๐-๖๐ คน มารับจ้างขุดดิน ค่าแรงงานสัปดาห์หนึ่ง ๆ ตกราว ๆ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่ง คุณยายจะต้องหาเงินจ่ายค่าแรงคนงานให้หลวงพ่อตัดตะ คุณยายคงใช้ วิธีเรียกเงินดังกล่าว ท่านมีตุ๊กกระดาดปูนสีน้ำตาล (ที่สมัยนั้นแม่ค้า ผลไม้นิยมใส่ผลไม้ให้ผู้ซื้อ) อยู่หนึ่งใบวางไว้ที่ข้าง ๆ ตัว ใครมาทำบุญ ท่านก็เก็บใส่ถุงใบนั้นไว้ ไม่เคยเปลี่ยนใบใหม่ ท่านกล่าวว่า

“คอยดูนะ ยายจะสร้างวัดด้วยถุงใบนี้ เป็นถุงพิเศษล้วงเอาเงิน เเท่าไรไม่มีหมด”

ท่านทำได้จริง ๆ เป็นอัศจรรย์ แม้บางสัปดาห์มีรายจ่ายเพิ่มเติม เป็นยอดเพิ่มมากน้อยแค่ไหน เงินในถุงก็มีพอเพียงทุกทีไป เพียงแต่ว่า ไม่มีเหลือเพื่อให้รู้สึกอบอุ่นใจมาก ๆ มีแค่พอดี ๆ ให้ใช้